

gjørende den Gang. Sykkeligvis stillede Forholdet sig saaledes, at Maret efter bevilgede Folkethinget netop en Bygning i Senhold til en af Kontrakterne, nemlig Exercerhuset i Aarhus, og det, at faae Bygninger opførte i Senhold til disse Kontrakter, synes altsaa ikke at kunne være saa fuldstændig i Strid med Folkethingets Ønske.

Efter en Indledning af den her antydede Bessaffenhed gaar Udvalgets Flertal over til at rette en Opfordring til Krigsministeren om, at „frafalde Forlangende om yderligere Byggearbejder i Senhold til Kontrakterne, indtil Lovgivningsmagten har taget Bestemmelse med Hensyn til Garnisonsstæderne.“ Jeg for min Part anser mig forpligtet til at udtale, at jeg ikke paa nogen mulig Maade kan deltage i denne Opfordring, der saaledes er rettet til den høitærede Krigsminister, og jeg har kun i allerhøieste Grad kunnet glæde mig over det lige saa klare som fyldestgjørende Svar, som den høitærede Krigsminister igaar gav desangaaende, og som gif ud paa, at han selvfølgelig med Glæde skulde vise enhver mulig Humanitet ligeoverfor Kommunerne, som lod sig forene med Hensynet til de Pligter, der iøvrigt paalaa ham som Krigsminister. Har Opfordringen, som det ærede Udvalgs Flertal har stillet, gaaet ud paa noget Egnende, gaaet ud paa at opfordre Krigsministeren til at vise al mulig Hensynsfuldhed, saa skulde jeg med Glæde have sluttet mig dertil; men da Opfordringen er holdt i den store Almindelighed, som den er holdt her, er det mig umuligt at kunne gaa ind paa den, thi vi er ikke paa nogen Maade i Stand til gennem vore Opfordringer at fritage Krigsministeren for det, der er hans ligefremme Pligt. Det er hans Pligt at sørge for, at Soldaten bliver ordentlig underbragt, at sørge for, at Materiellet underbringes saaledes, at det kan konserveres, at sørge for anstændige Sygehuse og for Alt, hvad der kan bidrage til Soldatens forsvarlige Uddannelse. Dette ere vi saa meget mere nødsagede til, som vi staa med en kort Tjenestetid, med saa faste Befalingsmænd og, saaledes som Forholdene faktisk have udviklet sig, med endnu færre værnepligtige Befalingsmænd, og som man ikke fra Rigsdagens Side er gaaet ind paa de Foranstaltninger, der fra Ministeriets Side foreslaas for at afhjælpe Saonene, men hvor man til Gjengjæld paa andre Punkter stiller Forordringer om at berøve en Del af Befalingsmændene Midler, som ere nødvendige for dem til Tjenestens Lørv. Under saadanne Forhold kan jeg ikke se, at det paa nogen mulig Maade gaar an at rette en Opfordring af en saadan Bessaffenhed til den høitærede Krigsminister. De Forslag, der findes i de forskjellige Kontrakter, tilsigte netop at arbejde henimod en for Tjenestens og Uddannelsens Lørv betryggende Ordning af Indkvarteringspræstationerne paa Basis af den bestaaende Lovgivning, om hvis Hensigtsmæssighed eller U hensigtsmæssighed man kan have forskellige Meninger, men som

man er forpligtet til at respektere, indtil den bliver forandret. Jeg tror nu overhoved ikke, at der vil være nogen Fare for, at der skulde ske Noget i den ene eller i den anden Retning til Præjudice for Lovgivningsmagt eller Kommune ved at efterkomme de Forlangender, som fra Krigsministerens Side have været stillede eller i Dieblikket ere stillede; men jeg skal dog udtale, at det er jo ganske klart, at, jo længere Tiden strider frem, desto mere aabner der sig Mulighed for, at der kan ske noget Præjudicerende enten for Lovgivningsmagtens frie Bestemmelse med Hensyn til Garnisonsstæderne eller for Kommunerne; men naar dette er saa, tillader jeg mig at udtale som min Opfattelse, at saa er Skylden derfor ikke Krigsministerens, men Rigsdagens; thi det, der er faktisk, er, at i 5 Aar har Hærlovens Revision ikke fundet Sted. Rigsdagen har ikke opfyldt den Pligt, som den selv har paalagt sig, nemlig at fremme Hærlovens Revision, fremme den saaledes, at, om end de Herrer ikke vedtage en Hærløvs, som behager den paagjældende Regjering eller er i Overensstemmelse med, hvad jeg anser for det Rette, der dog i det Mindste tilveiebringes Engighed mellem de to Thing om et eller andet Hærløvs-Revisionforslag. Saa længe Thingene ikke kunne det, ligger Skylden for Mellemtilstanden og for at der mulig kan præjudiceres Noget med Hensyn til Fremtiden ene og alene hos Rigsdagen. Efter min Opfattelse er Forholdet, ved at Udvalgets Flertal retter den nævnte Opfordring til Krigsministeren, egentlig kun sen Erkjendelse fra dets Side om, at Rigsdagen i 5 Aar ikke har gjort sin Pligt, og at der kan være jevn Udsigt til, at Hærlovens Revision endnu kan komme til at staa hen i mange Aar. Man siger derfor til Krigsministeren: Vi have begaaet den Feil at lade Hærlovens Revision ligge og ville sandsynligvis vedblive at begaa denne Feil; vil Du nu hjælpe os ud af det, rette de Mangler og Feil, der derved fremkomme, og tage det paa Dig, som Rigsdagen burde have gjort. Det, som de 14 Herrer, der have stillet Opfordringen, efter min Opfattelse burde have gjort, det var at rette en Opfordring til Folkethinget om at fremme Hærlovens Revision saa hurtig som mulig. Er den først fremmet, da er det den letteste og simpleste Sag at faae Garnisonsloven fremmet, og saa ere vi ubeover den Tilstand, hvor der kan være Tale om Præjudice. Havde de 14 Herrer gjort det, er der ingen Tvivl om, at det høie Thing vilde have fulgt dem, og saa havde de rettet en nyttig Opfordring og derved gjort en fortjenstfuld Gjerning.

Jeg skal dernæst med et Par Ord endnu fremsætte nogle Bemærkninger, som jeg anser det for rettest at fremkomme med efter de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Denne Amts 1ste Valgkreds (S. Koch). Jeg beklager, at det ærede Medlems Foredrag ikke ligger trykt for; thi det er muligt, at jeg paa et eller andet Punkt